

so imeli v rogih kakor smodnik. Kateri je hotel njuhati, si je nastavil rog na nos in glavo nagnil. To delo je šlo od enega do drugega tako dolgo v krogu, da je prišel rog do posestnika nazaj. Saksonski minister Brühl je bil velik prijatelj njuhanja. On je imel v vsaki izmed 365 oblek, ki so bile odločene za sleherni dan, eno tobačnico, da bi nikdar in nikjer brez tobaka ne bil.

Tobak pa je imel že tudi sprva mnogo sovražnikov. Tako je bilo na Angleškem kadenje po postavi prepovedano. Vsakemu kadilcu naj bi se odrezal nos. Jakob I. (1603-1625) je spisal celo knjigo proti tobaku in prosil svoje podložnike, naj vendar odložijo to grdo razvado. Sultan Amurat IV. 1623-1640. je dal vsakemu kadilcu predreti nos, mu obesiti na njega pipo ter ga tako goniti po ulici gor in dol. Kalvinci na Švicarskem in sicer v kantonu Bern so tobakarje ravno tako preganjali in kaznovali, kakor prešestnike. (Dalje prih.)

Sejmi. Dne 13. junija pri Sv. Andražu v Slov. goricah, pri Sv. Janžu tik Slovensk. Gradca, v Brežicah, v Rogatcu in v Žalcu. Dne 16. junija pri Sv. Barbari nad Konjicami, v Jurkloštru, v Kostivnici, Lembachu, Mozirju, na Planini in pri Sv. Vidu pri Ptuj. Dne 17. junija pri Sv. Trojici v Slov. goricah.

Dopisi.

Vitanje. (Zanimiva volitev.) Ali je volitev cerkvenega skladnega odbora, izvršena v prostorih slovenskega bralnega društva veljavna, ali ne? Vsak čitatelj «Slov. Gospodarja» bo rekel, da je veljavna, a vitanjski nemčurčki so drugega mnenja in z njimi okr. glavarstvo v Celju. Poglejmo tedaj to zadevo natančneje!

1. aprila 1895. je razpisal Jurij Jeseničnik kot načelnik cerkv. sklad. odb. novo volitev, ker je njegova triletna doba minila. Pred volitvijo se mu pa izroči ugovor sedem občinskih odbornikov vitanjskega trga proti veljavnosti te volitve, ker bi se imela vršiti v sobi slovenskega bralnega društva.

Pripomniti je treba, da je društvena soba v nekdanjem šolskem poslopju, ki pa je zdaj lastnina župne cerkve, torej cerkvena hiša. Za to se je pa tudi bivšemu načelniku cerkv. sklad. odbora dozdevalo, da je najprimernejši kraj za novo volitev cerkvena hiša, vkljub temu, da je tam slučajno soba slovenskega bralnega društva. Na ugovor imenovanih sedem trških odbornikov se tedaj ni jemal ozir in volitev se je izvršila. Proti tej zvolitvi je omenjena nemška (!) sedmerica vložila ugovor na c. kr. okr. glavarstvu v Celju, ki je v istini razveljavilo volitev 1. aprila 1895. Utemeljilo je svoj odlok s tem, da je izreklo, da se je volitev 1. aprila 1895 vršila v zasebnem stanovanju, a noben javen činovnik se ne more siliti, da bi stopil v privatno sobo in tam izvrševal svojo javno službo; sedmerica vitanjskih občinskih odbornikov se tedaj ni smela siliti v privatno hišo, da bi tam izvrševala volitev novega cerkvenega skladnega odbora. Tako okrajno glavarstvo. Zajedno je razpisalo novo volitev za 7. julij 1895, katero bo vodil komisar c. kr. okrajnega glavarstva.

To se je tudi res zgodilo; 7. julija 1895 se je vršila druga volitev, katero je vodil g. komisar dr. Goigger. Toda načelnik starega cerkv. sklad. odbora, Jurij Jeseničnik, ni mož, ki bi ga ustrašila vsaka stvar, in če bi se tudi vsi vitanjski nemčurji na glavo postavili; vložil je po g. dr. Dečku iz Celja priziv na c. kr. namestnijo v Gradcu proti odloku okr. glav. v Celju. Ta priziv je podpisala tudi občina Ljubnica. Dolgo smo čakali na odgovor, cela tri leta, — nekateri so med tem že osiveli —, a pričakali smo ga. Bili so udeleženci itak vedno prepričani, da je bila prvotna volitev, četudi v prostorih slovensk. bralnega društva izvršena, veljavna. In bilo

je tudi tako. Te dni je došel odlok iz Gradca, vsled katerega se je zvolitev 1. aprila 1895 pripoznala kot veljavna.

Od Sv. Ilja v Slov. goricah. (Cesarska slavnost.) Kdo verjame, da ima pruski poštene namene, če hoče prirediti našemu presvitlemu cesarju v proslavo svečanost? Naš Pistor je po svoji «Tagespošti» zadnje dni razglasil, da hočejo občine Sv. Ilja prirediti cesarjevo slavnost, pa predno je katero prašal, ali se hoče njemu pridružiti ali ne. No, poznamo se toliko, da vemo, da ta poziv ne izhaja iz zdravega koticčka njegovega srca. Kaj li hoče? Gospod Pistor si misli, takemu pozivu se ne bode nobena občina upala protiviti, kajti če bi odrekla, bi ji vsakdo in celo on sam smel na ves glas očitati, da cesarju ni udana. Torej vse občine fare svetoiljske bodo se hoté ali ne hoté njegovemu pozivu ugodno odzvale. Prirejalec te slavnosti bil bi seveda g. Pistor. Slavnost bi se vršila, to bi bila skrb Pistorjeva, v strogo nemškem smislu in bi imela trdo nemški značaj, in g. Pistor bi potem lahko v «Tagespošti» vsemu svetu povedal, da je Sv. Ilj čisto nemški, in bi tudi dal, kakor to sploh rad dela, precej na debelo spoznati, da je ta «veseli napredek» plod njegovega večletnega, neutrudnega delovanja. Da, da, g. Pistor bi na slavnostni dan na naše troške rad slavil svojo zmago kot nemški agitator. Zato pa, g. Pistor, slavite našega presvitlega cesarja prav lepo, pa tudi pošteno, dosti uzroka imate, da ste mu hvaležni; toda nas pustite pri miru; mi srčno želimo petdeseto vračanje vladnega leta našega iskreno ljubljeneza cesarja brez vas obhajati, kajti nam je le takrat prijetno v srci, kadar vas ne vidimo in o vas nič ne slišimo.

Več Šentiljčanov.

Iz Vitanja. (Naše razmere.) Gosp. urednik! Hočemo Vam danes pisati zaradi nekaterih dopisov, ki so bili pred nedavnim časom od nekega dopisnika v Vitanju skovani in potem v «Slov. Gosp.» in «Domovini» objavljeni. Mi obžalujemo uboge gosp. urednike, ki pač ne morejo povsod poznati krajevnih razmer, niti iz doposlanih dopisov in podpisanih oseb vselej se prepričati o resničnosti poročil. Toliko bolj so tedaj vredni dopisniki, ki vedoma poročajo neresnico, da se kar najostreje zavrnejo in obsodijo. Starim zasluženim možem in narodnim bojevnikom podtikati mlačnost, odrekati narodnost, ravno istim, ki so pod najtežjimi razmerami v tem nemčurkem gnezdu ustanovili «Posojilnico», «Slovensko bralno društvo», «Delavsko podporno društvo», ki so pred par leti na silno naporni način rešili občino Ljubnico, se potegovali s prizivom za slovenski cerkv. sklad. odbor, — to je, ne rečemo neumno, a silno smešno. Toda, da se drzne isti dopisnik v «Domovini» ravno istim možem v obraz vreči žalitev, «da Nemcem pete ližejo», to je tako skrajno —, no, naj si «Gospodarjevi» bralci sami sodbo izrečejo. — Neresnice njegove pa vendar moramo javno pribiti, to smo dolžni svoji časti. Dopisnik je staknil slovensko gostilno in trgovino, o katerih se še nam niti sanjalo ni, namreč gostilna Woduschegg in isto tako trgovino. Napis imajo popolnoma nemški s svojim spakedranim imenom vred. V gostilnici, ki bi naj bila slovenska, najdeš «Marburger Zeitung», a trgovec, ki bi naj bil slovenski, voli dosledno vedno z Nemci, je volil Pommerja, in je tudi sedaj volil in bil izvoljen v občinski odbor, o katerem pravi vahtarca, da je do cela «deutschnational». Kaj hočete? Mi sodimo vsakega iz narodnega stališča, a ne kot morebitni sorodniki. Kakor hitro bode imenovana gostilna in trgovina imela slovenski napis, slov. časopise in nas v narodnih vprašanjih podpirali, potem ju bomo drage volje podpirali in vsestransko priporočali. Do tedaj pa so v naših očeh Woduschegg-i ravno to, kar Jaklin, Tischler, Pučnik itd. Le novinec v političnem življenju se more čuditi, kako da se niso Slovenci tukaj udeležili zadnjih volitev v trško občino. Nas je

silno malo, na prstih nas lahko prešteješ, in pri vsem tem smo razločeni v vseh razredih, zakaj za Boga bi se osmešili z udeležbo? Počakajte se, vihravi dopisnik, razkrojitev vitanjskega nemčurstva napreduje vedno, kakor že, opazujemo leta in leta, razpada gmotno in moralno, pride še tudi za nas čas, da nastopimo javno. Tedaj: Manj pisati, pa več delati! Če pa že čuti kak mož v sebi neukrotljiv nagon stopiti s kakim dopisom v javnost, naj bo v imenu slovenskega poštenja prošen, da piše le golo resnico, da spoštuje zaslužene može, da ne izreka sodbe o rečeh, ki jih ne ume dobro, pred vsem pa, da se ne — osmeši.

Od Pesnice. (Zadnje volitve.) Čitavši članke v zadnjih «Gospodarjih» moralo bi se misliti, da že hrusta ošabni Nemec po svojih slepo mu služečih nemčurjih Slovence ob meji kar po vrsti in da se bodo znanprej vozili le nemški bursi po nemški državni cesti, od Spielfelda do Maribora.

Resnici na ljubo moramo odkriti, da so res vse občine, ležeče ob državni cesti od Spielfelda do Maribora v nemčurjskih rokah, priznati pa se tudi mora, da je v teh občinah še marsikatero posestvo v dobrih slovenskih rokah. — Da so Slovenci na Pesnici zadnji-krat propali, zakrivila je strastna in zvita agitacija nemčurjev.

Mariborska gospoda, med drugimi Oehm, Pachner, Pichler, vsi so prišli na volišče. Prvega si bomo dobro zapomnili. Ta gostilničar je dobil že marsikateri belič od č. duhovščine, od narodnih učiteljev in zavednega občinstva med kmeti. V zahvalo za našo naklonjenost pa je šel sedaj volit v nasprotniki. Sploh že od nekdanj za slovensko ljudstvo ni posebno gorel. Vino je kupoval neki samo pri somišljenikih, bolje, pri naših nasprotnikih in ni nam znan slučaj, da bi bil popraševal za vino tudi kje pri slovenskem kmetu, kateri ga zalaga dan na dan z novci. In mi smo vendar podpirali s svojim denarjem tega gostilničarja. Neradi pogrešamo v zadnjem dopisu: «Iz Gačnika» število oddanih glasov v posameznih volilnih redih; kajti razmerje glasov bilo bi poučljivo za vse občinstvo, ki se zanima za razmere ob meji. Bilo bi pa tudi velike važnosti za bodoče volitve, da se še bolje in previdnejše pripravljamo. Zadnja zmaga sovražnikov čez krščanstvo in slovenski narod bodi nam povod, da se sedaj krepkeje poprimemo narodnega dela, da nasprotniku kmalu razkadimo veselje nad zmago dremajočega slovenskega oratarja.

Boj za navidezno izgubljeno pozicijo se mora nadaljevati vstrajno in odločno. Vsi bojevniki iz okolice in iz mesta morajo prihajati na bojno pozorišče, da skupno, rama ob rami, odbijamo navale nemškega morja!

Iz gornje savinjske doline. (Lesna zadruga.) Lesna zadruga, kje si? Tako se radovedni povprašujemo. Ali je splavala po vodi? Bridko bi obžalovali, ako se začelo delo zavleče; toda opozarjati moramo na nekoje nedostatke, ki morda ovirajo celo akcijo. Veliko napako je storil osnovalni odbor, ker je narod vabil po časnikih jednostransko. Tudi naš «Gospodar» je domač list, ki je bil vreden vabila; drugi pregrešek je, ker se je vtikala v resno delo oseba, katera uživa pri nas le malo zaupanja; ali niste opazili tega že na prvem shodu? Tretje zlo dobrej stvari pa je, ker se je odbor jel osnovati od zgoraj doli, ne pa iz ljudstva navzgor. A to so pogreški, ki se bodo še lahko pogladili. Le dobre volje in moške ustrajnosti je treba. Prosimo vas, narodne poslance, podpirajte nas, ker zapuščajo nas že up in denar.

Iz Petrovč. (Mokraški napadi.) Marsikje se je že oglasil kakšen novodobni puščavnik in nam mnogo zanimivostij razodel, opazujoč ljudsko gibanje iz svojega skrivnega brloga. Gosp. urednik! Tudi jaz sem že marsikatero rekel v Vašem cenj. listu; zadnji čas sem seveda že precej obnemogel, vendar zdaj ko na spomladanskem solncu med brnškimi vinogradi pred svojim

brlogom ogrevam svoje grešne kosti, čutim zopet več življenja v svojih udih. Kakor vsi novi puščavnik, tako tudi jaz rad politikujem. S svojim bistrim očesom — pogled še imam namreč dober — pazljivo zasledujem gospodarstvo našega občinskega zastopa. Znano vam je še gotovo, g. urednik, kakšen vrišč in višje je bil v naši občini, ko so se prejšnjemu odboru, ki jo je rad na levo mahal, stolci polomili.

A vsak razsodni, pametni občan, kateremu je mar za blagor občine, se mora pač veseliti tega prevrata, ker s tem se je storil konec kapitalističnemu suženjstvu, konec preko črnorumenih mej škilečemu nemčurstvu, postali smo sami gospodarji v svoji občini, zvesti materinemu jeziku in Avstriji!

Seveda vse to nekaterim častihlepnežem, socialnim demokratom kakor so Florjan, Jaka in kompanija, ni po volji. Še sedaj se jim sline cedijo po občinskem gospodarstvu in zato blatijo, kjer in kakor le morejo modro gospodarstvo sedanjega obč. odbora, posebno pa župana.

Ko mi zadnjič mlekarica, ki mimo mojega brloga mleko nosi, prišese iz Petrovč sira v »Svobodo« zavitega, najdem na voglu papirja dopis iz Petrovč. Berem. Oh, oh, sem vskliknil, da Vas pač ni sram, Vi ki se tako »štulite« in ponašate, še enkrat rečem, da Vas ni sram biti sodrugi socialdemokracije ali boljše sodrugi lažnikov. Vas ni sram posluževati se grde, očitne laži, da bi našega vrlega za vse dobro vnetega župana blatili? Se li ne bojite, da se bodo mimo Vas na pašo idoče krave smijale Vašim lažem, katerih še sami ne verjamete, ampak se jih le iz zlobnosti poslužujete. Mislite li, da s tem komu kaj škodujete? Jedino le sebi. Ljudstvo ni več tako lahkoverno, da bi takšnim očitnim lažnjivcem in opravljivcem verjelo.

Župan in tudi g. Osenjak nikakor nista žalostna, da jih mokraška cunjja »Svoboda« graja, kajti to je za obadva čast, ker večna sramota njemu, kogar »Svoboda« in »Delavec« hvalita!

Dragi Florjan, le bodi miren, brez Tvoje in Jakceve skrbi so se in se še bodo občinski dopisi pisali in reševali za to je občinski odbor že poskrbel; brigaj se bolj zato, da bodeta z Jakcem kaj pametnejšega zvarila in med svet poslala in se ne tako očitno »blamirala« kot zadnjokrat.

Sicer, draga moja, se Vama je bati mojega grčavega peresa. Gospod urednik! Ploha se bliža, idem za danes pod kap. Drugokrat zopet več. Brnški samotar.

Iz Kozjega. (Ustanovitev »kat. političnega društva« za kozjanski okraj) se je vršila v nedeljo v Kozjem ob najkrajšem vremenu ter ogromni udeležbi najsjajnejše. Takoj po večernicah jeli so prihajati ljudje peš in na vozeh med gromenjem topičev. Do 4. ure se je prostorni vrt g. Fr. Gučeka popolnoma napolnil z gospodo vseh stanov ter nebrojno množico zavednih kmetov. Videl si daljnega Planinca in Št. Petrana, zapazil Zagorjana in Olimčana; gledal lepo vrsto Podsrejanov, Poljancev, Bučesarjev; Kozjanov pa preštetih nisi mogel. Ob četrti uri otvori shod predsednik osnovalnega odbora, g. J. Elsbacher, čudeč se toliki udeležbi in pozdravljajoč vse pričujoče. Na njegov nasvet izvoli se enoglasno predsednikom zborovanja dika naša in naš ponos — pilštanski g. župnik M. Tomažič, kateri v prirčnih besedah pozdravi in zahvali zborovalce ter naroči domačemu g. vikariju, da prečita in razloži društvena pravila.

Najprvo začne brati nemški odlok c. kr. glavarstva, s katerim vlada društvo dovoljuje. Ljudstvo nekaj trenutkov poslušajo čudeč se nemškemu odloku in že se slišijo kliči: slovenski berite! Govornik ravno v tem slučaju dobro prevdari, kako je naša vlada in uradnike sploh, krivična Slovincem, ter priporoča naj vsi vse slovenski zahtevajo. Velik vtisek so pouzročile v zborovalcih te besede. Razlagaje pravila je posebno poudarjal vzvišen namen našega novega društva: vzbujati in

razširjati katoliško in narodno zavest; braniti verske, narodne in državljanske pravice slov. naroda; poučevati slovenski narod v političnih, gospodarskih in socialnih razmerah ter sploh razširjevati krščansko omiko; prirejati svojim udom o primernih priložnostih poštene veselice. Da je pravila dobro razložil in pojasnil, priča je 116 udov, ki so se dali vpisati. Le-ti udje izvolijo enoglasno naslednji odbor, ki se je potem takole sestavil: Č. g. Marko Tomažič, predsednik; g. Iv. Elsbacher, trgovec v Kozjem, namestnik; č. g. Fr. Muršič, vikarij v Kozjem, tajnik; g. Vončina Adolf, tajnik okr. zastopa in hranilnice, knjižničar; g. Miha Volavšek, posestnik v Kozjem, blagajnik; drugi odborniki so: č. g. Anton Ribar, župnik v Št. Vidu; č. g. Ant. Kolar, kapelan v Št. Petru; g. Martin Vrečko s Prevorja in g. Miha Maček s Pilstanja.

(Konec prih.)

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) se odpeljajo v petek na drugo letošnjo kanonično vizitacijo v šaleško dekanijo. Birmovali bodo dne 11. junija pri Sv. Janezu na Peči, 12. v Št. Ilju pri Gradiču, 13. v Gornji Ponikvi, 14. v Šmartinu pod Šalekom, 15. v Škalah, 16. v Šmihelu pri Šostanju, 18. Belihvodah, 19. v Zavodnji. Dne 17. junija bodo v Št. Andreju pod Šalekom posvetili veliki altar in potem obiskali priljubljeno božjo pot Sv. Križa pri Belihvodah.

(Imenovanje.) Gosp. dr. Frančišek Vidic, suplent na mariborski gimnaziji, je imenovan urednikom slovenske izdaje državnega zakonika.

(Nemci vse smejo.) Pri zadnjem sestanku nemških kolesarjev v Celju so se zopet odlikovali s svojo navzočnostjo in s svojimi velikonemškimi govori nemški profesorji. Kar je dovoljeno nemškim, ali sme to biti zabranjeno slovenskim? Predsednik kolesarskega društva v Celju je vladni komisar pl. Kriehuber. V tem društvu se označuje boj slovenski narodnosti, oznanjuje se velikonemške ideje, a plemenitaški in nemški vladni komisar vendar sme biti njegov predsednik! Hvala lepa za take uradnike v slovenskem ozemlju!

(Pesnica) je vsled zadnjega deževja izstopila ter naredila veliko škodo po travnikih. Seno je popolnoma skvarjeno.

(Šmešen celjski doktor.) Dr. Orosel je pri zborovanju nemških kolesarjev v Celju ponosno izjavil, da so se njegovi prastariši pod črno-rudečo-zolto zastavo hrabro borili za nemški narod. A celo slovensko Pohorje ve, da babica Oroselova niti besedice nemški ni znala. Kako se je mladi doktor osmešil!

(Slavenčin.) Srce je zbolelo »Nemce« iz Brezic, Sevnice, Planine in Kozjega, ko so zvedeli, da je graški mestni zbor razpuščen, ker se vtika v reči, ki ga nič ne brigajo. In kaj so storili globoko užaljeni spodnještajarski nemški paberki? »Zvesto-nemški pozdrav« so poslali v Gradec kot znak svojega nepremičnega, uzajemnega mišljenja. No, sedaj je gotovo graškim Nemcem nekoliko odleglo! Če le niso Gradčani mislili, da sta naredila kak Slovenec in Italijan neslano šalo, kajti pozdrav sta podpisala dr. Kavčič in Faleschini. To pač nista nemški imeni!

(Na kolodvoru v Radincih) bi se v nedeljo skoro pripetila velika nesreča. Vlak je skočil s tira, ko se je bližal postaji. Toda ker je že počasi vozil, ni se dogodila nobena večja nesreča.

(Mariborske Slovenke.) Poročali smo že, da mariborske Slovenke snujejo žensko podružnico sv. Cirila in Metoda, danes pa lahko z veseljem poročamo, da so je že osnovali dne 4. junija. V Gambinovi dvorani je bilo v ta nam osnovalno zborovanje. Volil se

je odbor, njemu kot predsednica požrtovalna, domoljubna gospa Rapočeva. Nad 50 članov je že pristopilo. Podružnici želimo živahnega, blagoslovnega delovanja!

(Nemška plemenitost.) Slovenski dijaki v Gradcu so izgubili podporo društva »Freitisch«, ker se niso hoteli udeleževati meseca februarja nemških izgrediv. Tudi posredovanje poslanca g. Robiča ni nič pomagalo. Vsak dan nam jasneje dokazuje, kako potrebno nam je vseučilišče za naše dijake na domačih tleh. Slovenci, zahtevajmo neprestano po vseh zastopih slovenskega vseučilišča v Ljubljani!

(»Centralna posojilnica slovenska«) v Krškem namerava prirediti meseca avgusta prvi shod slovenskih posojilničarjev. Na njem bi se razpravljalo o načelih in organizaciji slovenskega posojilništva in zadržnega gospodarstva. Posvetovalo bi se tudi o tem, kako naj posojilništvo praznuje v svoji skupnosti letos 50 letni jubilej presvitlega cesarja. Lepa misel naj bi se obistinila in naj bi se sklenilo mnogo dobrega v prid našemu vrlému narodu!

(Slovenska »Südmarka«.) Nemško društvo »Südmarka« razvija delovanje, ki je pogubonosno za slovensko narodnost. Nakupeje ob meji slovenska posestva za nemške posestnike, podpira propadajoče obmejne kmete, samo da se odpovejo slovenskemu mišljenju, skrbi za nemške posele, podpira nemške obrtnike po slovenskih krajih, skratka ono načrtoma izpodriva slovenski živelj ob naših mejah ter ga nadomestuje z nemškim. O tem žalostnem pojavu so se zadnji četrtak posvetovali slovenski državni poslanci ter sklenili na predlog g. Robiča, da se osnuje v Ljubljani jednako društvo, kakor je »Südmarka«, ki bi branilo slovensko zemljo nasproti prodirajočemu nemštvu in italijanstvu. Tako je prav, kajti klin se s klinom naj zabija!

(Celjsko okrajno glavarstvo) se gotovo ni razveselilo zadnje interpelacije g. vit. Berkša v državnem zboru. Poslanec je odkril, kako je glavarstvo zavleklo občinsko volitev v Vojniku, da si je med tem časom moglo nakupiti 37 Nemcev zemljišča v vojniški občini. Proti postavi je potem privzelo teh 37 novih posestnikov v volilne imenike, tako da je sedaj omogočena nemška zmaga. Čudno in nerazumno nam je, da si upa celjsko glavarstvo tako očitno pomagati Nemcem v borbi proti Slovincem! Celjski glavar je grof Attems.

(Uradniki po Slovenskem.) Najvišja uradniška mesta zasedajo po slovenskem ozemlju nemški plemenitaši. Ali so nemški plemenitaši res najmožnejši za najvišja mesta, nam odkritosrčno ni znano. Mi smo vedno slišali, da so najbolj nadarjeni in najbolj učeni pravniki tudi najboljši uradniki, ne pa ravno nemški plemenitaši. Mnogokaj je pri nas narobe!

(Iz Luč.) Zadnji čas so nemčurski vandali odbili ter odnesli vse iz Trbiške zijalke, kar se je dalo. »Slov. planinsko društvo« bilo je torej prisiljeno kupiti jamo od posestnika Krivca. Vsakemu poštemu človeku, bodisi Slovenec ali Nemec, boče ključ v zijalko vedno na razpolago. Resnica je torej, da Slovenci še na lastnih tleh nismo več varni pred nemčurskimi komarji. Podpirajmo naše planinsko društvo, ker ono izvršuje le narodno delo.

(Slovenske turiste) v Solčavske planine opozarjamo na novo otvorjeno narodno gostilno pri Petku na Ljubnem.

(Deželni potovalni učitelj gosp. Jelovšek) se zadržuje v Švediji, da si še izpopolni znanje v umnem sirarstvu in mlekarstvu.

(Občinski urad v Rajhenburgu) se še vedno ni povspel do prepričanja, da je treba občinskim uradom po Slovenskem slovenskega pečata.

(Visoka starost.) V Majšbergu je umrla pretekli dne Magdalena Purk, ki je dosegla redko starost 104 let.